

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **H. L.**, hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. JUDr. Ladislavem Labanczem, advokátem advokátní kanceláře Labancz & spol., se sídlem Ostrovského 253/3, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.3.2014, č.j. OAM-268/ZA-ZA02-HA08-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a protože žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení jeho žádosti, byly shledány podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále žalovaný po stručné rekapitulaci předchozí žádosti žalobce, která byla rozhodnutím žalovaného ze dne 24.7.2003 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, konstatoval, že již v rámci řízení o této první žádosti objektivně posoudil veškeré žalobcem uváděné důvody odchodu z vlasti, svou argumentaci podložil dostupnými informacemi o zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Číně, tak i z hlediska nezbytného

individuálního posouzení případu žalobce. Dospěl přitom k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoli typu mezinárodní ochrany žalobci. K žalobcem uváděným skutečnostem v opakované žádosti ze dne 27.8.2013 žalovaný konstatoval, že jsou zcela totožné s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, tj. snaha o legalizaci pobytu na území ČR, neboť mu zde reálně hrozila deportace do vlasti. Ohledně údajně nové skutečnosti uvedené v současné žádosti, a to členství žalobce ve Falun Gong, na základě které požaduje opětovné meritorní posouzení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán konstatoval, že tyto se netýkají změny situace v zemi jeho původu, ani důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoli obavy v případě svého návratu do země. Žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný dále uvedl, že z všeobecně dostupných informací je mu známo, že v Číně nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítá, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce tvrdí, že jeho opakovaná žádost obsahovala nové skutečnosti a žalovaný ji tedy měl hodnotit jako přípustnou a neměl postupovat dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Pokud žalovaný poučil žalobce, že podání žaloby nemá dle § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek, pak žalobce namítá, že ust. § 32 odst. 2 zákona o azylu ustanovení o odkladném účinku vůbec neobsahuje. Žalobce dále namítá, že byl žalovaným nesprávně poučen ohledně možnosti podání žaloby proti napadanému rozhodnutí, když lhůta pro podání žaloby dle názoru žalobce není 15 dnů, ale 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí (odkázal na § 32 odst. 2 zákona o azylu). Dále žalobce namítá, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, když nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Uvedl, že v předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2001 se o své příslušnosti k Falun Gong nezmínil proto, že se obával následků ze strany státu. Tvrdí, že ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti ohledně důvodů svého odchodu z vlasti, a to obavu z opětovného uvěznění pro cvičení Falun Gong. Nesouhlasí se závěry žalovaného, že jeho obavy z následků ze strany státu jsou pouze účelové, což žalovaný dovodil z jeho výpovědí, týkajících se konkrétních faktů o Falun Gong. Má za to, že adekvátně odpovídal na otázky žalovaného ohledně založení, organizace a smyslu hnutí Falun Gong. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že žalobce opakovaně žádá o mezinárodní ochranu, aniž by uvedl nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Dle jeho názoru tak byly shledány podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) a následného zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce podal svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany (27. 8. 2013) s odůvodněním, že svou vlast musel opustit z obavy uvěznění pro cvičení Falun Gong, které čínské úřady potlačují. O mezinárodní ochranu však požádal, až když mu reálně hrozilo

soudní vyhoštění z ČR. Žalovaný upozornil, že v řízení o správním vyhoštění v roce 2011 žalobce policii vypověděl, že se návratu do vlasti neobává. Žalovaný tak dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto totožné důvody, tedy opětovně se pokouší legalizovat svůj pobyt v ČR prostřednictvím azylové procedury, a to v okamžiku, kdy mu hrozí reálně nucené opuštění ČR.

K námitce žalobce ohledně nesprávného poučení o lhůtě pro podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, žalovaný uvedl, že tato námitka nemá žádný podklad v zákoně, kdy naopak v § 32 odst. 1 zákona o azylu se uvádí, že „žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode doručení rozhodnutí.“ Dále žalovaný uvedl, že v žalobcem namítaném § 32 odst. 2 zákona o azylu jsou pak obsaženy výjimky z odkladného účinku žaloby podané podle odst. 1, tedy žalobce opět nesprávně uvádí, že toto ustanovení se odkladným účinkem nezabývá. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), jmenovitě na rozsudek č.j. 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004, podle kterého „má správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické... povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl... není úkolem správního orgánu předstírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována.“ Žalovaný navíc připomněl, že žalobce své obavy z příslušnosti k Falun Gong uvedl až po desetiletém nelegálním pobytu v ČR, neboť mu bylo uděleno soudní vyhoštění z území ČR. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu žalovaný odkázal na rozsudky NSS, č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006: v nichž se uvádí, „... že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ K namítanému nesouhlasu se závěry žalovaného ohledně nedostatku vědomostí žalobce o hnutí Falun Gong, žalovaný uvedl, že v řízení o první žádosti (ze dne 2.7.2003) žalobce označil za důvod podání žádosti skutečnost, že vstoupil na území ČR nelegálně v dubnu 2003, svůj pobyt si žádným způsobem nelegalizoval a obával se případného zadržení policií. Za příčinu svého odchodu z vlasti uvedl, že rodiče mu doporučili vlast opustit a najít si práci. Také uvedl, že nikdy neměl problémy s čínskými státními orgány či policií. Jeho žádost byla následně zamítnuta jako zjevně nedůvodná, což bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě. Po posouzení jeho současné žádosti správnímu orgánu nezbylo nic jiného než konstatovat, že žalobce opět žádá o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat si v ČR svůj pobyt, neboť mu reálně hrozí deportace do vlasti na základě soudního vyhoštění. Odůvodnění žalobce, že obavy spojené s Falun Gong neuvedl v prvním řízení proto, že se obával, že by to pro něj mohlo mít následky ze strany státu, žalovaný považuje za účelové a ničím reálně podložené. Připomněl, že žalobce byl již v prvním řízení řádně poučen o povinnosti podávat pravdivé informace, které nejsou v žádném případě poskytovány státním orgánům jeho domovské vlasti. Podle žalovaného žalobce projevil řadu základních neznalostí ohledně Falun Gong a jeho výpověď postrádala minimální znalost, kterou by měl jako sympatizant hnutí Falun Gong mít. Dle názoru žalovaného se v případě žalobce

jedná o zjevné zneužívání azylové procedury ve snaze oddálit výkon správního i soudního vyhoštění a jeho nucený odjezd z ČR. Žalovaný zdůraznil, že pro potřeby úpravy pobytu cizinců na území ČR slouží instituty obsažené v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, jež měl žalobce ve věci jím tvrzeného zájmu o trvání jeho pobytu na území ČR využít. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu zástupce žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 2.7.2003, žalovaný rozhodnutím ze dne 24.7.2003 tuto žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě rozsudkem č.j. 24 Az 1815/2003 ze dne 10.11.2003 žalobu žalobce zamítl.

V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 27.8.2013, uvedl, že je čínské národnosti i státní příslušnosti, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, je vyznavačem Falun Gong. Vlast opustil v září 2002, protože členové jeho rodiny cvičili Falun Gong, za jehož praktikování jim hrozilo uvěznění, neboť čínské úřady Falun Gong potlačují, označují ho za sektu a cvičence zavírají do vězení. Nyní o mezinárodní ochranu žádá proto, že se do Číny nemůže vrátit, obává se uvěznění kvůli Falun Gong. Jeho rodiče byli uvězněni v lednu 2002, matka ve vězení zemřela. Jeho příbuzní mu proto zařídili odjezd z vlasti. Do ČR přicestoval ilegálně (v nákladním autě). V lednu a květnu 2013 s ním bylo vedeno řízení ve věci jeho správního vyhoštění z území ČR, protože neměl doklady totožnosti. V červnu 2013 navázal spojení se zastupitelským úřadem Číny v ČR, vyřídil si nový cestovní doklad. ČR je pro něho cílovým státem, chtěl by zde normálně žít, založit si živnost. Při pohovoru dne 6.9.2013 a doplňujícím pohovoru dne 30.10.2013 žalobce uvedl, že od ukončení svého prvního azylového řízení v roce 2003 do podání své druhé žádosti z území ČR nevycestoval, pobýval zde nelegálně a svůj pobyt se nesnažil žádným způsobem legalizovat. V rámci prvního řízení uváděl ekonomické důvody své žádosti s tím, že pokud by uvedl nynější důvody jako příčinu svého odjezdu, mělo by to pro něho následky ze strany státu. Opakovanou žádost nyní podal proto, že se obával návratu do vlasti poté, co byl policií zajištěn a hrozilo mu vycestování z území ČR. V lednu 2013 mu bylo uloženo soudní vyhoštění, v květnu 2013 byl opětovně postaven před soud a hrozila mu deportace. Chtěl se této deportaci vyhnout. Ve vlasti se obává opětovného uvěznění pro praktikování Falun Gong. Uvedl, že v srpnu 2001 byli uvězněni jeho rodinní příslušníci, žalobce se z vězení dostal pomocí úplatku. Vysvětlil, že nebyl oficiálně uvězněn, šlo o „neveřejné vězení“ v místě jeho bydliště, oficiálně se o tom nevědělo, proto o tom nevěděla ani čínská ambasáda, kde si úspěšně v roce 2013 vyřídil nový cestovní doklad. V případě návratu se obává uvěznění, protože jeho otec

je zřejmě stále ve vězení. Ke konkrétnímu cvičení Falun Gong uvedl, že je stále na počátku, veřejně necvičil, spíše nabízel tiskoviny k Falun Gong. V rámci doplňujícího pohovoru byl žalobce dotazován ke sdělení konkrétních údajů ohledně Falun Gong, významných politických událostí, které jsou spojovány s tímto hnutím, o zakladateli hnutí a jeho životě, organizaci hnutí, jednotlivých sestavách cvičení a jejich názvech podle předložených obrázků, významu konkrétních výrazů a znaku hnutí, literatuře, jak žalobce osobně praktikuje Falun Gong apod.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně. Při posouzení případu žalobce vycházel žalovaný zejména ze Zprávy Human Rights Watch za rok 2013, ze dne 23.5.2013, Zprávy Ministerstva zahraničí Velké Británie ze dne 23.5.2013, informací o Číně z databáze ČTK a spisového materiálu k předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z roku 2003. Žalobce při seznámení se s uvedenými podklady pro rozhodnutí uvedl, že obě výše uvedené zprávy potvrzují jeho vyjádření, že státní moc zasahuje proti sektě Falun Gong. Je si vědom toho, že zamlčení a svém členství ve Falun Gong v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany mu jde k tíži. Proti uvedeným podkladům nevznese žádné námitky a nenavrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí.

Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobce s důvody, které uváděl v předchozím pravomocně ukončeném řízení (v Číně nemohl najít práci, měl ekonomické problémy, proto vlast opustil, o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace pobytu, aby získal doklady a mohl v ČR pracovat) a uzavírá, že žalobce uvedl stejné důvody, tedy snahu o legalizaci svého pobytu na území ČR, neboť mu po pravomocně uloženém soudním vyhoštění aktuálně reálně hrozila jeho deportace do vlasti, které se chtěl podanou žádostí vyhnout, jak ostatně sám uvedl. Žalobce za novou skutečnost své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl své členství ve Falun Gong a obavu z uvěznění v případě návratu do vlasti s vysvětlením, že tuto skutečnost neuvedl v předchozím řízení z obavy následků ze strany státu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (s odkazem na obsah správního spisu) dále uvedl, že v jiném správním řízení žalobce o jeho správním vyhoštění v roce 2011 tento na policii vypověděl, že mu v návratu do vlasti nic nebrání a návratu se neobává. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce ve své opakované žádosti ze dne 27.8.2013 uvádí zcela účelově odlišné a údajně nové informace, aby tak dosáhl příznivějšího rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Soud je nucen přisvědčit žalovanému v učiněném závěru, že znalosti žalobce ohledně Falun Gong jsou velice povrchní a nedostatečné (zde soud odkazuje zejména na doplňující pohovor se žalobcem ze dne 30.10.2013, v němž byl žalobce podrobně a konkrétně dotazován ke znalosti a praktikám tohoto hnutí a jednotlivých cvičení) k tomu, aby mohly být považovány za věrohodné s přihlédnutím k tomu, že žalobce svou příslušnost k Falun Gong nově uvádí až po deseti letech svého nelegálního pobytu v ČR a v okamžiku kdy mu bezprostředně hrozí deportace do vlasti. Soud tak ve shodě se žalovaným uzavírá, že žalobce v nově vedeném řízení neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

Soud s ohledem na hlavní motiv podané žádosti, kterou je legalizace pobytu, připomíná a opakuje, že pro úpravu pobytu cizinců slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, k takovému účelu pak nelze zneužívat azylovou proceduru, jak již opakovaně judikoval NSS (např. rozsudek ze dne 24.2. 2005, č.j. 2 Azs 216/2004-60, dostupný na www.nssoud.cz). V rozsudku č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005 NSS uvedl: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po

poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“

Podle krajského soudu žalobce v novém řízení neuvedl žádnou novou azylově relevantní skutečnost, která by nebyla předmětem zkoumání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany již v předchozím řízení. Současnou žádost žalobce soud hodnotí jako účelovou, kdy jediným opravdovým motivem jejího podání je legalizace pobytu na území ČR, které žalobce míní dosáhnout prostřednictvím azylové procedury. Žalovaný zjistil skutkový stav věci v souladu s ustanovením § 3 odst. 2 správního řádu i ustálenou judikaturou NSS, kterou žalovaný ve svém vyjádření přiléhavě citoval. Žalobní námitku ohledně nesprávného poučení o lhůtě pro podání žaloby proti napadenému rozhodnutí soud považuje za nedůvodnou a nad rámec argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě doplňuje, že žalobce při podání žaloby zřejmě vycházel z neaktuálního znění zákona o azylu, kdy podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, ve znění účinném do 31.12.2011, bylo možné podat žalobu ve lhůtě 7 dnů proti rozhodnutí, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno z důvodu nepřipustnosti této žádosti. Toto ustanovení bylo s účinností od 1.1.2012 zrušeno.

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 10a písm. e). Nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřipustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě.

Krajský soud se při posuzování současné žádosti žalobce ze dne 27.8.2013 plně ztotožnil se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 18. prosince 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně